

LA CAMPANA DE GRACIA.

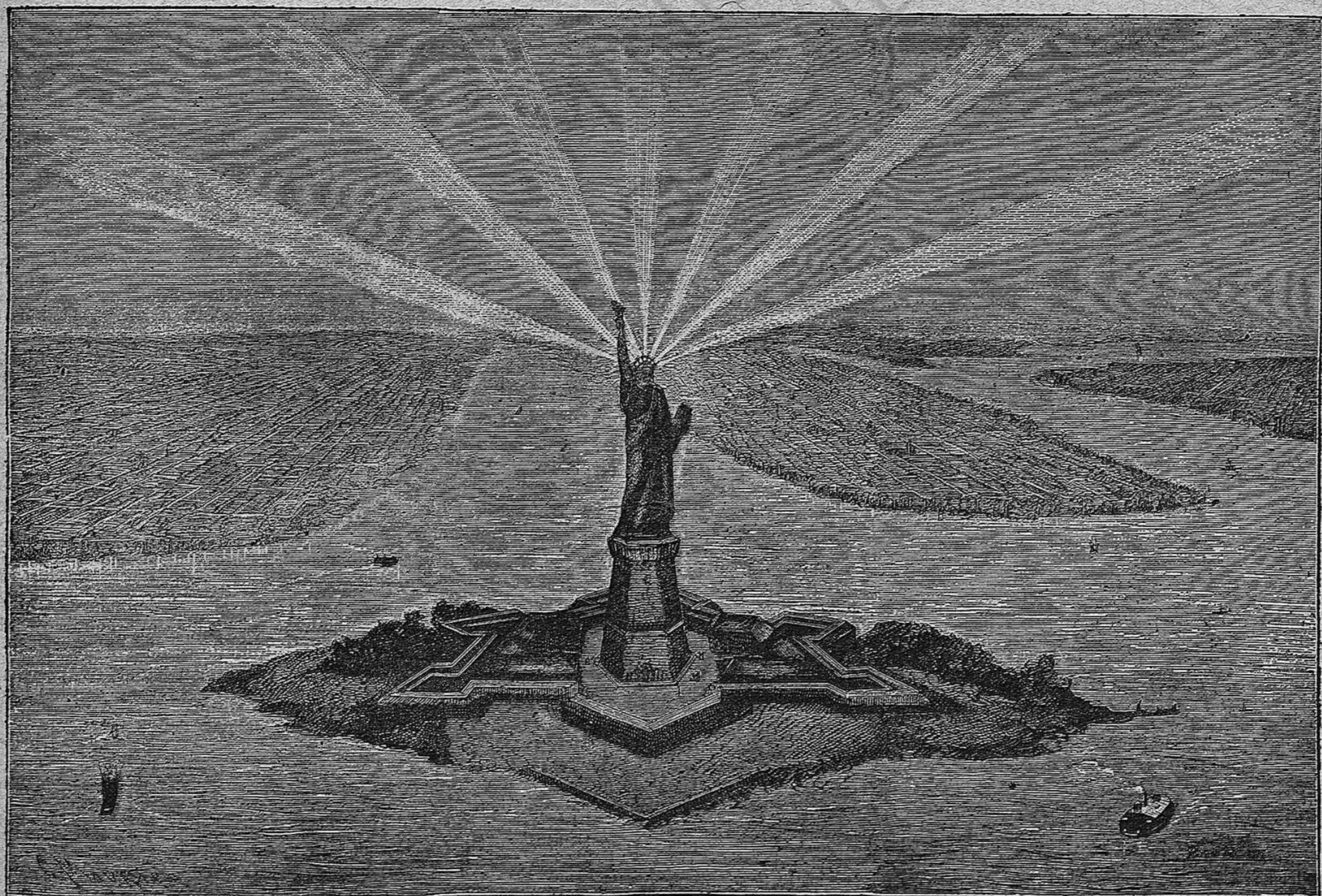
DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.
Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPAÑA** 8 rals, **Cuba y Puerto-Rico**, 16 rals, **Estranger**, 18 rals.

LA LLIBERTAT ILUMINANT AL MON.

Monument erigit en la rada de Nova York.

LA LLIBERTAT ILUMINANT LO MON

AVUY de la fraternitat entre dos Repúblicas, situadas en dos continents distintos, es lo monumento colossal próxim a alsarse á l'altra banda del Atlántich en un islot situat davant per davant de las ciutats nort-americanas de Nova-York, Jersey y Brooklyn. Allá prop, en Long Island va derramarse

la primera sanch per la causa de la independencia americana.

Ha passat un sige de aixó, naixent aquí á Europa un' altra República forta y prepotenta. Reynan entre 'ls dos pobles vius corrents de simpatia, y la idea de al-sar una estatua inmensa que representi *La llibertat iluminant lo mon*, tant prompte fou concebuda, trobà admiradors y adeptes en las dos Repúblicas. No es estrany: Fransa contribuhi poderosament á la independència dels Estats Units, y en compensació rebé de aque-ll pais ja liure la declaració dels drets del home, ferma base de la llibertat y de la democracia modernas. Ai-

xís s' uneixen ab lo llas de las ideas los pobles més distants. Entre las dos democracias no hi ha Océano: quan l'estatua ocupi l'seu pedestal, no hi haurà te-nebras.

La inspecció del grabat que doném en lo present número 'ns estolvia l' explicació minuciosa del monu-ment. Al bell mitj del citat islot, enclavat dintre de la mateixa rada de Nova-York s'alsa un immens pedes-tal de sis caras en forma de torre, voltat de una ro-busta muralla. Sobre aquest pedestal descansarà l'estatua de la llibertat, trepitjant las cadenes de l'escla-vitud, ab lo bras dret alt y sostenint una antorxa, las

taulas de la lley en la mà esquerra y una diadema al front, que de nit destellarà poderosos focos de llum elèctrica, en forma d' aureola. Lo mar en una gran extensió y las ciutats veïnies reberàn las reverberacions de la lluminosa diadema.

Si la idea es grandiosa, la estatua es la més colosal que s'ha executat fins avuy dia. Lo ponderat colós de Rodas, si encare existis, seria un pigmeo al costat de aquesta obra gegantina. Executada en lo trascurs de alguns anys de continuo treball pels célebres escultors frances Bartholdi, autor de altres obres patriòtiques y grandiosas, la indicada estatua està feta ab planxes de bronze de dos milímetres y mitj de gruix, montadas sobre un armatost de ferro estrebat ab fortes barras del mateix metall.

Pesa 200,000 kilos, dels quals 80,000 son de bronze y 120,000 restants de ferro. Medeix 46 metres 8 centímetres desde la base fins a l'extremitat de l'antorxa; 35 metres 50 centímetres desde l'pedestal a la diadema; 34 metres justos y cabals desde l'gormell del peu al cap.

Lo dit ïndice té en la base 2 metres 45 centímetres de diàmetre; l'ungla, 35 centímetres de llargaria, per 26 d'ample y l'nas 1 metro 12 centímetres. Dintre del cap van arribar a ficars'hi 40 persones. Una dotzena hi estan ab tota comoditat y desahogo.

L'estatua se descompon en 300 pessas, áfi de facilitar son trasport a Ameríca, que s'verificara en breu a bordo de un barco francés, fentse la presentació ab tota solemnitat per medi de un representant especial de la Repùblica francesa.

Quin contrast! Mentre les nacions imperials y monàrquicas se miran ab gran rezel, com si esperessent l'ocasió de destrossar-se, les dos més grans repùblicas del mon, Fransa y los Estats Units sellan la sèya antiga amistat, ab un monument que, tant per la idea que simboliza com pels tamanyos que reuneix, no té ni ha tingut fins aigual, durant l'història de la humanitat.

P. K.

CORRESPONDENCIA EXTRANJERA

Xauxa-borda, 10 Octubre 1884.

ARÍSSIM director: Aquí m' t' altra vegada aixerit com un pésol, disposit a donarli compte de lo que passa en aquestas apartades regions.

Desde luego haig de començar per dirli que si no l'hi he escrit durant dos ó tres mesos, es perque hem tingut lo cólera. En ma ultima correspondencia ja l'hi apuntava alguna cosa sobre 'ls temors que teniam de que vingués. Efectivament, ha vingut; si b' es veritat que tot ha marxat ab pau y armonia.

Sí, estimat director: lo cólera que ha visitat Xauxa-borda, no ha sigut com 'lo que va a altres puestos. Alguns indios que han corregut mòn y que tenen lletras, m' han explicat que quan en una població s'hi presenta 'l hués pela gangas (ho dihem aixíis perque fa més fi), en quatre dies fa una espurgada que diu que dona gust.

Pues aquí no ha passat res d' això: ha vingut, nos ha salutat ab molta politiquesa, s'ha passejat per tres ó quatre tribus y... pari vosté de contar; no ha matat a ningú, a ningú absolutament.

En alguns bohios s'ha dit si hi havia hagut algun cas; pero després d'examinarlo b' ha resultat que tots los escabetxats tenian alguna nafra, lo qual era lo que 'ls matava y no 'm sembla just fer carregar lo mort al pobre cólera que no hi té cap culpa.

Per supuesto que jo no participo de la creencia general que afirma que si 'l cólera no ha fet desgracias ha sigut per galanteria seva ó perque estava cansat.

No senyor: podrà ser que 'l carácter pacifich del hués pela gangas hi hagi contribuït una mica; pero 'l que 'ns ha salvat, aquell a qui podém donar las gracies si a horas d'are encara som vius, es un cap de colla de la tribu, un tal Saco Somero, home llest y molt espavilat que va jurar guerra a mort al cólera, disposantse a combàtrel en tots los terrenos.

Y que ho ha fet de veras. Figuris vosté que una senmana avants de que 'l cólera arribés a Xauxa-borda, lo cacique Saco ja va fer cridar pels nunci de la tribu que 'l cólera era aquí. Naturalment, al presentarse, ja tothom s' havia preparat y hasta molta gent ja estava confessada y combregada.

Després va fer posar cordons a la frontera pera evitar lo contagi. Vosté no déu sapiguer qu' es això dels cordons: ja l'hi explicaré.

Cordò es una colla d' individuos armats que 's posan a lo llach de la frontera donantse las mans l'un ab l' altre, sense deixar passar ningú, a no ser que porti recomandació dels quefes ó vagi vestit de capellà. Devegadas succeix que 'ls soldats fan los ulls grossos ó s'endormiscan, y hasta en certas ocasions se cansan de la posició, deixant lo punt y se 'n van a la nació veïna.

Tornant, pues, a lo que deya, ademès dels cordons, l'indio Saco va establir las quarentenes en los lassarets y las fumigacions cada quatre passos.

Calculi si era possible que 'l cólera s' desarrollés ab aquest luxo de precaucions y midas higièniques.

Quan en alguna barraca s'hi ha declarat un cas una mica sospitos, l'autoritat hi ha fet anar vint ó trenta ancians d'aquests que saben curar, s'ha fumigat la barraca, s'han cremat los trastos, y si 'l malalt s'ha mort, no poguen resistir las atencions de tants facultatis, al menos nos ha quedat la seguretat de que no s'haix mort de cólera, sinó de pò... ó qualchevol altra tonteria.

A pesar d' això com la gent es tant espantadissa en aquests poissos salvatges, molts no s'han entés de camànduas, y han tocat lo dos esparramantse per aquests mons de Déu, fugint del hués pela gangas.

Las caixas de préstamos 'aqui ja tenim establements d'aquesta especie, han fet lo seu agost, pues los pochs indios que tenian capa y las pocas indias que tenian collarets y argollas d'or, no han tingut altre remey que ferne quartos si acas han volgut fugir en busca de un refugium cobarinorum.

L'estiu, pues, ha sigut magre: en cambi l'hivern se presenta magrissim.

En lo dia d'avuy se pot dir que ja està tot acabat: lo cólera, 'ls quartos, la feyna y 'l pà. Lo únic que no s'acaba mai en aquesta terra es lo bon humor.

Dispensim si no soch més llarch: estic convidat a una professió que té de verificar aquest demà, y a la tarda vull anar als toros ab dugas flamencas.

Ja ho sab, pues: en la pròxima parlaré de política.

Sêu sempre,

TÁSTICH FAN.

O divendres vinent publicaré número extraordinari destinat a la commemoració dels difunts. Constarà de 8 planas, d'elles quatre de grabats, deguts a n' en Moliné, Pellicer y Apeles Mestres. Apesar del gran augment de ilustració, 'l número no costarà més que 4 quartos.

Deventse publicar dintre de poch 'l Almanach de LA CAMPANA DE GRACIA, que aquest any estarà ilustrat ab cromos, tenim lo gust de invitar a tots los nostres colloboradors que vulgan favorirnos ab algun treballat en vers o en prosa. Fins al dia 10 de Novembre tenen temps per fer 'l envio.

Que no ho saben?

Comprenden que 'l poble espanyol comensa a estar cansat de la taya conservadora, en Pidal y alguns altres ministres han calculat que la millor manera d'entretenirlo seria empredre un gran espectacle, com per exemple, la conquesta de Marruecos.

Per fortuna D. Anton no està per calaveradas.

Felicitém, donchs, als habitants de Marruecos... Mirin que si 'ls queya una bandada de conservadors a sobre, no quedaria ni un turbant, ni una babutxa!

Las llagas cancerosas supuran materia.

La Vanguardia, al arreglar los comptes a D. Francisco, l'acusà de no haver acceptat los noms que 'ls seus amics li proposavan per formar 'l Ajuntament.

Segons la legalitat qui déu formar los ajuntaments es lo còs electoral; pero segons la Vanguardia qui 'ls formava era D. Francisco.

Bò es que la Vanguardia ho confessi.

Les Corts no 's reuniran fins al dia 15 de desembre. Resultat: que 'l Parlament haurà funcionat durant tot l'any uns dos mesos escassos.

Los conservadors ho entenen.

Boca que menja, no parla.

Mentre l'esquerra 's disolt, la dreta 's belluga.

Forman la dreta 'ls antichs moderats: en Novaliches, en Cheste, en Puñonrostro y tota la cäfila de momias, que reviuhen, s'addressan y demandan puesto a la taula, al respirar la atmòsfera reaccionaria fabricada per Don Anton lo suicida.

Los moderats se proposan publicar un periòdich, organizar y governar.

Francament, son los únichs que 'ns poden desembrassar de 'n Cánovas.

Are, d'ells ja 'ns ne desembrassarémos nosaltres.

Com a l'any €8.

Llegeixo en un periòdich de la localitat:

«Set dias fa que 'l rey es a Madrid y en set dias ha assistit a quatre representacions de la Judie, a dos corridas de toros y a una prova dels seus caballs que han de corre en las carreras próximas.»

A Madrid cada dia hi ha ganivetadas.

Y la Epoca proposa un remey, que consisteix en colocar una parella de polissons a la porta de cada taberna.

Jo 'n proposaria un altre de millor: obrir un estudi a cada carrer.

Y si 'l carrer fòs massa llarg, dos ó tres.

Lo de Bèlgica s'embolica.

La història bréu y compendiosa de lo que passa en aquell país es la següent. Lo govern liberal adopta algunes medids impopulars per l'istil de las de 'n Camacho aquí a Espanya. Lo país se disgusta, venen unas eleccions, se presenta un gran número de candidats ab lo carácter de independents, y 'l país los vota.

Un cop elegits los independents se treuen la careta y resultan neos y ultramontans. Ab aquest reforç

la clericalla alcansa majoria en la Càmara y 's forma un govern retrògrado, qual acte primer es un atentat contra la lley de l'ensenyança.

Lo partit liberal s'indigna; se verifican manifestacions per una part y altra, hi ha disgustos, excitació y algunas trompadas.

En això se celebren eleccions de Ajuntaments, y 's liberals desenganyats alcansen una gran victòria, a pesar de la gran pressió oficial. Queda donchs plenament demostrat que la gran majoria del país es liberal. Y are 'qué farà 'l rey? 'Donarà las dimissories als neos y disoldrà las càmaras?

Això seria lo més prudent, perque a cada minut que passa creix l'excitació, s'aumentan considerablement las filas republicanes, y 'l jefe del Estat no pot eixir al carrer, sense que 'l xiulin.

Los neos diran:—Ja podéu xiular si 'l rey no hi vol veure.

En aquest cas, la monarquia belga es 'ca'n Taps.

Un capellà vá deixar-se ensarronar per uns aixerits que li havian ofert una plassa de canonje, median't l'abono de mil duros.

Es a dir que hi ha capellans disposats a comprar dignitats eclesiàstiques?

Càl.. Si en la classe tot es candor, tot es virtut, pa ciencia, resignació, y desprecia els bens de la terra!

Per engreixar militars, ningú com en Salamanca.

Valentse dels fondos del Estat que no paga contribució ni exigeix redits, ha concebut la gran idea de montar fornys, carnicerias, sastrierias, magatzems de mestibles etc., etc., perque 'ls militars y las seves famílies puguen anar a provehir a més de la meytat del preu de lo que 'ns costa tot al resto dels espanyols.

De manera que avuy per menjars b' y barato, no hi ha més remey que ferse militar.

En canvi en Quesada cada dia introduïx canvis en l'uniforme, abonantse un tant a cada oficial, del fondo de la música.

Lo canvi de uniforme introduït per en Quesada, encare que lleig es lògich.

Com que are 'ls militars ab la baratura dels aliments introduïda per en Salamanca han d'engreixar 'l doble, resulta que 'l uniforme vell se 'ls revertaria.

No se li pot negar: en Quesada es molt previsor.

Caritat cristiana:

Los esperitistas de Tarrasa 'l dia 29 de Setembre vén obsequiar ab un dinar als presos de aquella presó. Vén saberho 'ls de la Societat de Sant Vicenç de Paul y desde aquell moment vén retirar la mitja lliura de pà que davant diariament a cada prés.

A la qüenta, acceptar la limosna de un esperitista es un crim horrendo. La caritat cristiana avuy se practica a tall de g's. Los que vulgan un rosegó de pà s'han de ajupir a cullirlo.

Acaba de publicar-se la segona edició de dugas obras del nostre company C. Gumà: son las titolades Lo Deu del sige i Fruita agre-dolsa, tercera serie de l'agotada Fruita del temps. Ilustrades per en Moliné, se venen a dos rals cada una.

Una obra que vén a ser una especie d'estisoras per esquilar la llana dels clatells es la titolada Filosofia y religió. —Continuación del libro Personajes bíblicos por Carlos Jamark, que 's vén a tres pessetas en la Llibreria de 'n Lopez.

Item més: ha comensat a publicar-se, editada ab molt lujo, ab cromos trecls dels dibuxos de 'n Planas y grabats intercalats, la segona edició de la popular novel·la del nostre malaguayat corregional Anton Almadill, titolada: «Barcelona y sus misterios.» L'entrega costa no més que un quart de ral, y dos ralets lo reparto que 's fà cada setmana.

Ja veuen que vaig donantlos compte de lo més important que 's publica.

¡A AFRICA!

Fà dugas ó tres setmanas que no més se sent parlar del congrés que allà a Berlín tracta de reunir en Bismarck. Los nostres pobres ministres s'estan malmetent lo cap pensant si es prudent qu'Espanya s'emboliqui a pèndrehi part: lo dilluns diuhen: anémhi; lo dimarts: no s'hi ha d'anar; lo dimecres s'entussiasman, lo dijous se vén calmant, y aixís entre aquests duptes, si s'hi vén, si no s'hi vén, passém dias y setmanas, lo moment se vén acostant y 'ns trobém sense resoldre lo que 's ha de dí a en Bismarck.

Per fortuna 'l senyor Cánovas últimament ha trobat

una idea felicíssima per sortir de mal-de-caps: preguntar qu' es lo que hi diuen los polítichs importants, y entre tots dona al problema una soluciò formal.

Com que la qüestió es molt grave, nosaltres —modestia apart,— també volem di 'l que 'ns sembla d' una manera imparcial, y si en Cánovas medita los nostres consells, veurà que arreglantho d' aquest modo surt perfectament del pas, queda 'l que 's diu com un home al davant del gran Bismarck, deixa tranquil la Espanya, civilisa 'ls africans y 's guanya un timbre de gloria que ningú l' hi penderà mai.

Es prudent qu' Espanya vaji á Berlin? ¡Quin dupte hi ha! No prudent, indispensable, precis, forsós, obligat... Quina ha de ser la conducta del nostre representant?

Què té que di a las potencias? Fins hont se pot allargar?

La resposta es senzillissima: lo nostre representant ha de dir po 'h més ó menos: «Senyors, si volen donar una soluciò acertada

»als assumptos africans, »lo millor serà que ho deixin tots junts á la nostra mà, »y qu' Espanya sola 's cuide de ferho anar tot com cal.»

Las potencies, per supuesto, desseguït dirán: «Ja està; »los fém propietaris d' Africa; »aqui té 'ls titols, y en paus.»

Bueno, ja som únichs duenyos del continent africà: què té que fe 'l senyor Cánovas, colocat en aquest cas?

Agafa las eminencies que dintre 'l partit seu hi ha; reuneix alguns mestissos, catequisa moderats, arreplega 'ls fusionistas que desitjin millorar, conquista en Martínez Campos, toca la barba á 'n Pidal, fa un farsellet de 'n Sagasta, en Martos, en Jovellar, en Moret, en Novaliches, en Montero, en Sardao y varias altras lumbreras que fàcilment trobarà; s'instala dintre d' un barco de l' armada nacional, dóna 'l timó á l' Antequera, fà á en Beranger capitá á en Romero noy de cambra, y ab tota tranquilitat alsa l' ancla, llensa velas y apa, al Africa, volant.

Lo que després té que ferse per porta 'l projecte à cap, es una historia un xich llarga que requereix molt espay. Si 'ls nostres valents politichs acceptan lo nostre plan, poden comensar desde ara á fer la primera part.

Del modo qu' hem dit s' embarcan; inmediatament se 'n van á desembarcarse á Ceuta, y quan ja siguin allà, procuraréim explicarlos tot lo demès que fà al cas.

C. GUMÍ.

EGONS Mr. Millaud, periodista francés que ha visitat á n' en Cánovas, Don Anton quan se tréu los lentes té tota la fatxa de coronel de caballeria.

Tindrà la fatxa que vulgan; pero ab lentes ó sense lentes, los seus fets son sempre de lo que diu Mr. Millaud.

Si Mr. Millaud fós periodista espanyol veuria que D. Anton sempre está á punt de tirarnos la caballeria á sobre.

Diuen qu' en Sagasta diu que per pujá al poder es precis no appressurarse y qu' es partidari de que hi haja governs de llarga duració

En Sagasta fins are havia sigut jefe dels calamarsos; pero are podrém dir qu' es jefe dels camells.

Los camells de una sola vegada menjan per vuit dies. Y D. Práxedes s' haurá imaginat sens dupte que 'l estómac dels seus amichs podrá sostenir lo menjar per vuit anys.

Quan s' obrin las Còrts se pensa, segons diuen, presentar una ley de vagos.

¿Qué son vagos? Los rics que no treballan? No. Los pobres que no tenen feyna? Tampoch.

«Y donchs que son?

Un periódich de Madrid proposa la següent definició: «S' entendrà per vago tot aquell que no visca del pressupuesto»

Lo jugat de Almeria demana 50.000 pessetas de fiança á un capellà, acusat de homicidi.

Lo capellà dirà:

—Vaja, senyor jutge, que per un sol mort, 50.000 son massa missas.

Demà s' publicarà una parodia de *D. Joan Tenorio*, original de R. Sanail, formant un bonich folleto ilustrat: preu dos rals.

Ván concedir una gran crèu á un home vanitòs, y no vā tenir prou temps per comprarla, posàrsela y anarse 'n á ca 'l fotògrafo á retratarse.

Lo fotògrafo vā preguntarli:

—Lo retrato ¿de quin tamany 'l vol?

—Fàssimel de tarjeta..... pero desitjo que la crèu surti de tamany natural.

Lo célebre Castañeda, desde que vā expulsar totas las castanyas no sab lo que li passa. Ni un esquirol se belluga més. Quan agafava diputats provincials y periodistas semblava Pons Pilat; are que no està quiet en lloc sembla 'l Juhéu errant.

Figürinse que en pochs días ha anat á Madrid y ha tornat de Madrid acompañat de civils. Ha vingut á Barcelona, ha tornat a sortir de Barcelona y diuen que al últim se 'n anirà á Huelva á presidir la diputació provincial.

Ni que tinguis argent viu al cos. ¡Cuidado Sr. Castañeda, que 'l carril no 'l conege y no l' imiti!

Si 'l carril hagués de imitarlo, descarrilaria.

No hi ha com ser poder per tenir mal-de-caps. Los diputats provincials de Barcelona tractan de posarse d' acort per nombrar president de la Diputació provincial y no s' entenen.

Volen los uns al Sr. Faura, aquell valent, aquell héroe, que encare no 's va parlar de cólera va deixar abandonada l' arcaldia.

Altres prenen elegir al Sr. Planas, que á pesar de representar á Vilafranca, ningú li ha vist may encare ni sombra de franquesa.

Altres finalment s' inclinan á nombrar á n' en Tort y Martorell, considerantlo l' home de més talla del partit conservador.

* * *

Si jo fós de l' olla votaria per aquest últim.

Ey, entenémos: sempre que previament m' acceptessin una proposició demandant que 's cambihi 'l silló presidencial per una basseta.

Si 'l govern espanyol envia, com sembla, un representant á la conferencia de Berlin, ¿no saben qué hi anirà á fer?

Donchs es molt senzill: á posarse en berlina.

Deyan los periódichs qu' en Cánovas per obrar ab tota cautela en la qüestió de la referida conferencia, pensava convocar als jefes de tots los partits, escoltarlos, pendre consell y obrar en conseqüencia.

Després s' ha dit que no hi hauria tal convocatoria, ni tal aca.

Lo qual es naturalissim: primer perque á D. Anton lo que li sobra es l' orgull y la vanitat.

Segon: perque si volia convocar á tots los partits, hauria de cridar fins als partits ilegals.

Y tercer: perque 'ls legals y 'ls ilegals, á parlarli ab franquesa li dirian:

—Sab que ha de fer? Vájissen á Berlin y no torni.

Un alemany ha fet les següents observacions sobre las orellas de las mulas.

Dirigidas cap endavant designan forsa, repòs y estómach satisfet. Quan divergeixen lleugerament demostren que comensa la fatiga ó que l' aliment es insuficient: á medida que las orellas baixan, disminueix la forsa: las orellas caygudas y moventse al compás de cada pas que dona l' animal revelan un gran cansament: una orella dreta y un' altra tirada endarrerada es senyal de mal humor; y quan las dos estan rectas es senyal de furor é ira.

* * *

Donchs mirin, las maleixas observacions poden aplicar-se á las orellas de 'n Posada Herrera.

Mulsudas, dretas y quietas, designan que D. Joseph menja del pressupuesto. Quan divergeixen lleugerament indican que se 'n pensa alguna: quan comensan á torsarse senyal de que 's cansa de ser ministre: quan

las porta caygudas y se li mouhen al compás de cada pas, senyal de que l' hi han escurat la menjadora: quan té una orella á Sant Pere y l' altra á Sant Pau, no li vajan ab qüentos, y quan las dos estan rectas cap endavant, no s' hi acostin si no volen arreplegá una còssa.

Los carlins han obert una suscripció per celebrar una festa religiosa (digueme una revista) en honor de San Carlos Borromeo y un funeral en sufragi dels carcas que moriren en campanya, quals actes tindrán efecte en alguna iglesia de Barcelona 'ls días 4 y 5 de Novembre próxim.

Podrian ser més franchs y parlar clar.

Los carlins tractan de fer una manifestació religiosa... y Sant Carlos Burru-séu aguantará la capa.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Be-ca-da.

2. ANAGRAMA.—Garrofa-Gafarró-Garrafó.

3. TRENCACLÒSCAS.—Marcelino.

4. GEROGLIFICH.—Per creus los militars.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans J. Alió, Xich de ca'n Potoliu, Nas de punta inglesta y M. Cachoso; n' han endavinadas 3 Tururut dotze horas y J. C.; 2 Un sabaté y 1 no més J. Bescantí y M. H.

XARADA.

La Dos-quarta, qu' es nena quart-doblada, vā rebre l' altre dia de Total un una-dos de amor molt bén trassada de un jove molt lluït que 's diu Pasqual.

Y ella plena de goig vā contestarli jurantli com tercera es consonant, que havia de ser séva, ó del contrari se feya monja, si ell no fós constant.

PEPET SIMPÀTICH.

ANAGRAMA.

No hi ha en lo mon cap total d' escultura ó natural que no tinga un tot com cal.

PETITET.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7.—Nom d' home.

7 4 1 6 1 4.—Ofici d' home.

3 2 1 7 2.—Nom de dona.

1 4 3 2.—Capital de nació.

7 6 1.—Riu de Catalunya.

6 4.—Riu de Galicia.

5.—Consonant.

PANXA-CONTENTA.

TRENCA-CLOSCAS.

ALA Á CAL PARIS.

Formar ab aquestas lletras lo títol de un drama català.

NOY DEL QUART PIS.

GEROGLIFICH.

LO conservadors moderats mestissos DDTIC.AT

A
LA = TAT

PERFECTÍSSIM.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Dos Liberals, Sir Byron, J. Prats y Nayach, Paco, Mirobi de Real ordre, P. Pajes, Peka de Lleida, Dos Manxegos, Dos grabadors y T. B. Darniu: *Lo que 'ns envian no sá per casa*.

Ciutadans Aguilera, Triangul de Masnou, Clown de Masnou, Carquinyoli de Calé, Tili de Reus, Jotaese, y Un Barcelonet: *Insertaré algunos trenca-caps y endavinalles dels que 'ns envian*.

Ciutadans Roig de Rech, Ramon Romanisquis, y Moniato Calent: *Publicaré tot lo que 'ns remeten*.

Ciutadans Roig de Rech: *L' articlet té detalls bonichs; pero tot plegat ganjeja.* —Jenani: *Los epitafis ó bé han de ser de punta ó no serveixen.* —Maria Bocanegra: *Faré el possible per deixarla contenta.* —Pauhet Tarugo y B.: *En la poesia hi campeja poca facilitat.*

—Pepet del Carril: *Are està molt bé: lo mateix li dihem de la ràbra.* —O. Roig: *Està molt bé: l' insertaré.* —Nas de punta anglesa: *Dispensi si la setmana passada no varem contestarli: vā ser per haver passat la carta al dibuixant: ell farà lo que li sembli convenient.* —J. Baucells P.: *La poesia es bastant fluyeta.* —J. Capí: *Ja haurà vist que varem ocupar-nos del assumptu la setmana passada.*

—R. B. Morell: *La notícia que 'ns dona, per referir-se a un accident casual no val la pena de publicarla; respecte al sermó llarch, si no vā dir alguna bestiesa de bulto, pitjor pel predicador que vā desganyar-se.*

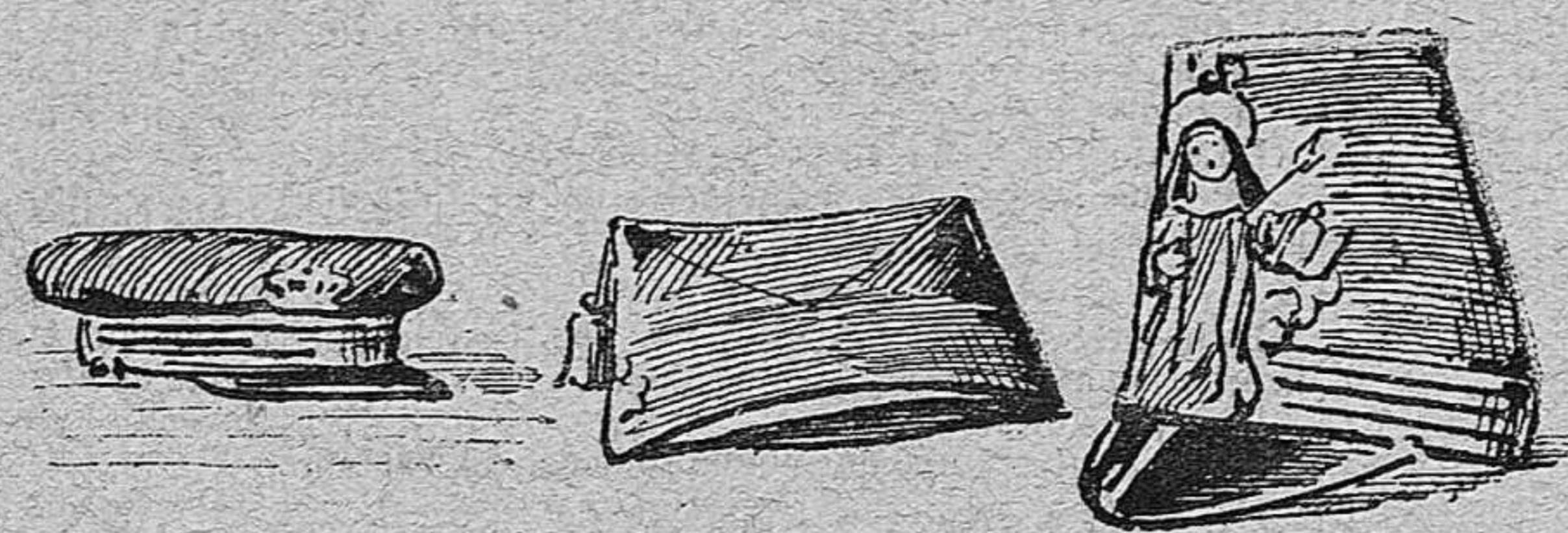
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre 21 y 23

REFORMAS QUESADA-SALAMANCA.

Estat natural, antes de la reforma
Salamanca.

Vaja, de aquestas tres gno triarian la del mitj?

Després de la reforma Salamanca.

Veritat que no sembla espanyol?

Mentre espera que 'l nombrin ministre de la Guerra, lo general Salamanca se dedica á cebar militars.

—Maestro, que vaya bien holgado, p'ros
el general Salamanca quiere que engor-
demos.

—Nodriza, encárguese Vd. del niño...
—Pero ¿y el precio?...
—Del precio, se encarga el general Salamanca.

¡Apá! Que ho fassan los forniers civils.

Estich bén posat! Si adobo 'l bombo no puch fer
me l' uniforme; y si 'm faig uniforme no puch adobi
'l bombo.